

[Per Stig Møller]

man kalde et land med så store fangelejre, et land med så mange arbejdslejre, et land med så reelle klasseforskelle også af racemæssig art og med så utallige flygtninge for en progressiv kraft? Så tror jeg, vi er kommet derover, hvor man kan sige, at revolutionssentimentalismen igen for 117. gang blænder øjnene, så man ikke ser de reelle kontrarevolutionære tilstande, der kommer ud af revolutionssentimentalismen.

Hr. Kjeld Olesen sagde i sin i øvrigt glimrende tale, at »folket bare ville have«. Ja men vi ved ikke, hvad folket vil have i mange af de områder, vi taler om, for folket får jo ikke lov til at sige, hvad det vil have. Vi fik engang at vide, hvad Tibets folk ville have, vi fik engang at vide, hvad Kinas folk ville have, vi fik engang at vide, hvad Kampuchéas folk ville have, og vi kan blive ved og blive ved, men vi ved 5 og 10 år efter, at det bare ikke var det, de ville have.

Jeg er enig med hr. Kjeld Olesen i, at de vil have fred, frihed og føde, men får de det, og får de det på den måde, de vil? Det er jo det, der er spørgsmålet. Jeg synes, denne debat afslører, at der er lidt for stor forskel på opfattelsen af, hvad frihed er, og hvad en revolution er, for det er ikke nødvendigvis sådan, at en frihedsbevægelse skaber frihed, og at det, man kalder progressive kræfter, skaber progression.

(Kort bemærkning).

Kjeld Olesen (S):

Vi kunne jo have en lang filosofisk diskussion om begrebet frihed. Når vi bruger ordet frihed, er det selvfølgelig den personlige frihed, vi først og fremmest tænker på, men der er også noget, der hedder frihed for fattigdom, frihed for nød. Når det gælder udviklingen i Nicaragua efter revolutionen, kan det ikke modbevise, at der er sket fremskridt med hensyn til den sociale velfærd, uddannelsen, bekæmpelsen af analfabetisme og mange andre ting.

Jeg har ikke brugt det udtryk, at Cuba var den udfarende kraft i Caribien, men jeg vil bare sige, at mange af de ting, der har været fremme – jeg har læst artikler, hvor man har citeret en i Spanien boende forfatter om forholdene i Cuba – har været vildt overdrevet. Jeg vil opfordre hr. Per Stig Møller til at gøre, ligesom jeg har gjort: rejs til Cuba, under-

søg tingene! Så kan det være, at hr. Per Stig Møllers billede vil blive et noget andet.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der er blevet stillet et par spørgsmål til mig i debattens løb; dem vil jeg prøve at besvare. Hr. Albrechtsen spørger, om der er NATO-deltagelse i de manøvrer, der finder sted i området. Dertil kan jeg klart sige til hr. Albrechtsen: nej, naturligvis er der ikke det.

Så siger hr. Albrechtsen, at mine og for øvrigt også andres udtalelser om den aktuelle situation på Grenada ikke er tilfredsstillende. Vel, nu står jeg ikke her for at tilfredsstille hr. Albrechtsen og andre, men for at forsøge at lægge kendsgerningerne frem, så godt jeg nu er i stand til at fremskaffe dem, og selv om jeg gerne ville være venlig over for hr. Albrechtsen, kan jeg ikke ændre ved den kendsgerning, at øens befolkning i henhold til, hvad vi selv har hentet af oplysninger på øen gennem vores diplomatiske repræsentation, og hvad vi har hentet gennem andre, fortsat synes at være glad for, at det uhyggelige anarki, der blev indledt og kulminerede med mordene på Bishop og hans tilhængere, er blevet bragt til ophør.

Jeg kan heller ikke ændre ved, at det interimsstyre, der ledes af Grenadas generalguvernør, synes at fungere tilfredsstillende, og at det ser ud til, at der nu bliver valg, som alle partier kan deltage i. Det er kendsgerninger, som jeg ikke kan ændre på for at tilfredsstille hr. Albrechtsens eventuelle forudfattede meninger. Men alt dette ændrer naturligvis ikke ved det, der er regeringens grundlæggende holdning, nemlig at vi her som alle andre steder må tage afstand fra ethvert brud på princippet om ikke-indblanding i andre landes indre anliggender.

Hr. Riishøj spørger, hvorfor regeringen ikke kan give utvetydig støtte til det, hr. Riishøj betegner som det franske initiativ til at få minerne i de nicaraguanske havne fjernet. Ja men jeg har jo allerede i det udenrigspolitiske nævn omtalt de franske overvejelser om mineringen af havnene på det tidspunkt, da dette var et akut problem, og jeg kan her oplyse, at der ikke fra fransk side er blevet fremsat noget konkret forslag om at være behjælpelig med fjernelse af miner i området, men at Frankrig bare har lagt vægt på at henlede sine partners opmærksomhed på de